

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVII. — Wydana i rozesłana dnia 26. kwietnia 1894.

(Zawiera Nr. 74—75.)

74.

Rozporządzenie wykonawcze Ministerstwa skarbu z dnia 7. kwietnia 1894 do ustawy z dnia 4. kwietnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 71,)

o pobieraniu opłat od książeczek przewodników górskich i od legitymacji tragarzy.

W przedmiocie wykonania ustawy z dnia 4. kwietnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 71) o pobieraniu opłat od książeczek przewodników górskich i od legitymacji tragarzy, rozporządza się co następuje:

1. Ustawa nabywa mocy obowiązującej z dniem 45 po jej ogłoszeniu, które nastąpiło dnia 14. kwietnia 1894 a więc w dniu 29. maja 1894.

2. Przedmiotem opłaty stępłowej w kwocie 1 zł., a względnie w kwocie 50 c., oznaczonej w §. 1 ustawy, są wszelkiego rodzaju książeczki przewodników a względnie legitymacje tragarzy wydane na zasadzie rozporządzeń dotyczących się przewodników górskich przez Władze administracyjne po dniu, w którym ustawa niniejsza zaczęła obowiązywać.

Opłacie stępłowej w kwocie 1 zł. podlegają więc w szczególności także książeczki przewodników do gór i grot, wydane na zasadzie porządku przewodników górskich dla Przymorza (obwieszczenie namiestnictwa przymorskiego z dnia 2. sierpnia 1884 (Dz. roz. kraj. Nr. 28).

Książeczki przewodników i legitymacje tragarzy nowo wygotowane na miejsce tych książeczek

i legitymacji, które zostały już całkiem zapisane lub zginięły, podlegają tej samej opłacie stępłowej w kwocie 1 zł. a względnie 50 ct.

3. Znaczki stępłowe na książeczkach przewodników i legitymacyach tragarzy unieważnia się albo przez zajęcie ich pismem według przepisu w myśl §. 3. rozporządzenia ministeryjnego z dnia 28. marca 1854 (Dz. u. p. Nr. 70) albo przez wycisnięcie na tychże znaczkach stępłowych czarną farbą pieczęci urzędowej odnośnej Władzy administracyjnej.

Książeczki przewodników wygotowane zanim ustawa zaczęła obowiązywać, podlegają opłacie stępłowej w kwocie 1 zł. według pożyczki taryfowej 7, lit. g) ustawy o należytościach z dnia 9. lutego 1850 (Dz. u. p. Nr. 50), natomiast legitymacje tragarzy wygotowane zanim ustawa zaczęła obowiązywać, są wolne od stępła.

Co do książeczek przewodników wygotowanych zanim ustawa niniejsza zaczęła obowiązywać ale nie ostępłowych wecale, albo za niskim stępkiem stępłowych, pozwala się, żeby nie spisywano wywodu urzędowego nie pobierano opłaty podwyższonej pod tym warunkiem, że w przeciągu sześciu miesięcy, licząc od dnia, w którym ustawa zaczęła obowiązywać, opłacena będzie przypadająca należytość stępłowa przez przylepienie znaczków stępłowych na książeczkach przewodników a w względnie przez uzupełnienie istniejących do kwoty 1 zł. według ustawy przypadającej.

Znaczki stępłowe unieważnia Władza administracyjna lub urząd podatkowy przez wycisnięcie

na nich pieczęci w sposób podany w punkcie trzecim odnośnego rozporządzenia.

Świadectwa podróžnych, zapisane w książeczkach przewodników lub legitymacych tragarzy, zanim ustawa zaczęła obowiązywać, są według §. 1 ustawy uwolnione od stępła. Na zasadzie upoważnienia nadanego Rządowi w §. 2 ustawy rozporządza się nadto, żeby zaniechany był pobór opłaty także od świadectw tego rodzaju wydanych bez stępła, zanim ustawa zaczęła obowiązywać.

Plener r. w.

75.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa z dnia 21. kwietnia 1894,

tyczące się wykonania ustawy z dnia 31. grudnia 1893
(Dz. u. u. p. Nr. 12 z r. 1894), którą wydane zo-
stały przepisy co do ustanawiania zawiadowców

i dozorców przemysłowych w górnictwie.

W przedmiocie wykonania ustawy z dnia 31. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 12 z r. 1894), która wydane zostały przepisy co do ustanawiania zawiadowców i dozorców przemysłowych w górnictwie, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Osoby, które na zasadzie §. 2, lit. a) ustawy mają być mianowane zawiadowcami przemysłowemi w górnictwie, winny udowodnić, że w ciągu przepisanego najmniej trzechletniego sprawowania obowiązków praktycznie, spędziły najmniej dwa lata przy właściwem kopalnictwie a trzy miesiące przy miernictwie górniczym.

Gdy ma być mianowany zawiadowca dla kopalni z powietrzem zabijającym, winien nadto udowodnić, że przez odpowiedni przeciąg czasu praktywał przy kopalni z powietrzem zabijającym i obzna-
jomił się z utrzymywaniem takich kopalń w ruchu.

§. 2

Osoby, które nie nabyły wykształcenia teoretycznego w §. 2 lit. a) ustawy przepisanego, mogą na zasadzie §. 2, lit. b) (§. 3) ustawy być mianowane zawiadowcami przemysłowymi tylko w takim razie, jeżeli udowodnią nietylko, że stosownie do przepisu §. 1. niniejszego rozporządzenia sprawowały obowiązki przy właściwem kopalnictwie i przy miernictwie górniczym, lecz nadto także, że najmniej przez trzy miesiące pełnili obowiązki przy maszynach i najmniej przez trzy miesiące pod kierunkiem zawiadowcy przemysłowego w myśl ustawy ukwalifikowanego, zawiadywali samodzielnie ruchem kopalni lub jej części.

Wymaga się także, żeby rodzaj dotycząco-
wego zajęcia aspiranta i rozmiar, jakoteż stosunki przedsiębiorstwa, przy którym sprawował obowiązki pozwalały wnioskować, że posiada dostateczne u-
zdolnienie do kierowania kopalnią, przy której ma być mianowany. W szczególności do kierowania kopalnią węgla dopuszczone być mogą tylko takie osoby, które odbyły odpowiednią praktykę przy ta-
kiem kopalnictwie.

Do zawiadywania kopalniami mającemi do walczenia z powietrzem zabijającym, pożarami, niebezpieczeństwem zalewu, nie należy dopuszczać osób, których dotyczące zajęcie nie pozwala się spodziewać, żeby posiadały doświadczenie, ja-
kiego takie stosunki wymagają.

Natomiast do zawiadywania kopalniami nader małych rozmiarów i w stosunkach prostych, wolnych od niebezpieczeństwa, można dopuścić także takie osoby które wymaganiem w pierwszym i drugim ustępie przepisany nie czynią w zupełności za-
dosyć.

§. 3.

W myśl §. 9. ustawy osoby, które nie skończyły niższej szkoły górniczej, mają być przyjmowane za dozorców przemysłowych tylko w takim razie, jeżeli udowodnią, że umieją czytać i pisać i że najmniej przez trzy lata brały udział we wszystkich rodzajach robót przemysłu górniczego w takiej kolej i przez taki czas, jak to pospolicie jest przyjęte.

Do dozorców przemysłowych, którym nie ma być poruczone doglądanie całego przedsiębiorstwa lecz tylko pewnych szczególnych gałęzi, jak do sztygarów pompowych, dozorców ramp itp., nie stosuje się postanowienie powyższe. Dozorce tacy udowodnić mają tylko, że najmniej przez dwa lata zajmowali się pracami tego rodzaju jakie mają im być w nad-
zór oddane.

§. 4.

Dowód co do wymagań przepisanych w pa-
ragrafach powyższych dostarcza się złożeniem świadectw służbowych, które wystawione być mają przez właściciela kopalni lub jego pełnomocnika i podpisane także przez zawiadowcę ruchu, który w czasie wystawiania świadectwa był przełożonym aspiranta. Świadectwa służbowe tyczące się sprawo-
wania obowiązków w okręgu innego urzędu górniczo-
re w rewiowym, nie tego samego, w którym aspirant ma być mianowany zawiadowcą przemysłowym lub dozorcą przemysłowym, powinny być potwierdzone przez urząd górniczy rewiowy pierw-
szego okręgu.

Świadectwa służbowe, tyczące się sprawo-
wania obowiązków za granicą, powinny być urzę-
downie potwierdzone przez ten organ urzędowy,

którego nadzorowi policyjnemu odnośne przedsiębiorstwo górnicze podlega.

§. 5.

Orzekanie co do uzdolnienia kandydata na zawiadowcę lub dozorcę w przemyśle górnictwym, należy stosownie do §. 2, ustawy z dnia 21. lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 77) i §. 3, ustęp 2 ustawy z dnia 31. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 12 z r. 1894) w pierwszej instancji, w przypadku §. 2, lit. a) tej ostatniej ustawy, tudzież co do dozorców przemysłowych (§. 9 tejże ustawy), do urzędu górniczego rewiowego, w przypadku §. 2go, lit b) (§. 3), t. j. gdy idzie o wyjątki od postanowień §. 2go lit. a), w przeciągu lat pięciu od dnia, w którym ustanowia zacznie obowiązywać, do starostwa górniczego, w przyszłości do Ministra rolnictwa.

Orzeczenie przesłać należy jako załatwienie uwiadomień, które stosownie do §§. 5 i 9 ustawy mają być czynione, tak posiadaczowi kopalni jak i osobie, której się uwiadomienie tyczyło.

Stosownie do §. 7 ustawy z dnia 21. lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 77) obu stronom służy prawo rekursu przeciw orzeczeniu pierwszej instancji. Pod względem terminu do wniesienia rekursu stosują się postanowienia §. 231 p. ks. u. c.

§. 6.

Gdy osoba na zawiadowcę lub dozorce przemysłu górnictwego w myśl §. 2, lit. b) (§. 3), a względnie §. 9go ustawy za uzdolnioną uznana, ma objąć zawiadowstwo lub dozór w innym przedsiębiorstwie górnictwem, natenczas w uwiadomieniu, które stosownie do §. 5 ustawy ma być podane, udowodnić należy ponownie według przepisu §§. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia, że osoba ta jest

uzdolniona na zawiadowcę lub dozorcę w tem druhim przedsiębiorstwie górnictwem.

Go się zaś tyczy osób, których uzdolnienie do zawiadywania przedsiębiorstwem górnictwem zostało uznane na podstawie dowodu dostarczonego w myśl §. 2, lit. a) ustawy, uznanie to ma wagę także przy zmianie posady i z zastrzeżeniem postanowienia § 1go, ustęp 2 niniejszego rozporządzenia, czynić się będzie w przyszłości zadosyé przepisowi §. 5go ustawy przez przedstawienie odnośnego dokumentu.

§. 7.

Gdy o oba, do której stosują się postanowienia §. 12 ustawy, ma następnie zostać zawiadowcą lub dozorcą w innym przedsiębiorstwie górnictwem, w takim razie stosownie do §. 5 ustawy, uwiadomić należy o tem urząd górniczy rewiowy. W przypadku tym, zamiast dowodu uzdolnienia, przedstawić należy odnośne potwierdzenie urzędu górniczego rewiowego, w którego okręgu urzędowym osoba ta w chwili, gdy ustanowia niniejsza zaczęła obowiązywać, miała posadę zawiadowcy przemysłowego lub dozorcę przemysłowego.

§. 8.

Gdyby wymieniony i uznany zawiadowca przemysłowy lub dozorca przemysłowy, nie mógł dłużej niż przez dni ośm sprawować swego urzędu, uwiadomić należy o tem urząd górniczy rewiowy i razem oznajmić, kto będzie zastępował nieobecnego. Urząd górniczy rewiowy rozważywszy okoliczności, orzecze, czy i jak długo może wymieniona osoba pełnić obowiązki zastępcy.

Falkenhayn r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica 1., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1894 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, russkim, słoweniskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały rocznik 1894, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany bezpłatnie, wynosi 3 zł.

Prenumeruje się w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części.

Nabywający od razu całe dziesięciolecie lub kilka dziesięcioleci Dziennika ustaw państwa w języku niemieckim, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . .	25 zł.	Za dziesięciolecie 1869 do 1878 włącznie . . .	16 zł.
" 1859 " 1868	12 "	1879 " 1888	20 "
Za cztery dziesięciolecia 1849 do 1888 włącznie . . .			60 zł.

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . .	16 zł.	Za dziesięciolecie 1880 do 1889 włącznie . . .	20 zł.
Za dziesięciolecia 1870 do 1889 włącznie . . .			30 zł.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można począwszy od roku 1894:

Rocznik 1849 za . . .	2 zł. 10 c.	Rocznik 1864 za . . .	1 zł. 40 c.	Rocznik 1879 za . . .	2 zł. 30 c.
" 1850 " . . .	5 " 25 "	" 1865 " . . .	2 " — "	" 1880 " . . .	2 " 20 "
" 1851 " . . .	1 " 30 "	" 1866 " . . .	2 " 20 "	" 1881 " . . .	2 " 20 "
" 1852 " . . .	2 " 60 "	" 1867 " . . .	2 " — "	" 1882 " . . .	3 " — "
" 1853 " . . .	3 " 15 "	" 1868 " . . .	2 " — "	" 1883 " . . .	2 " 50 "
" 1854 " . . .	4 " 20 "	" 1869 " . . .	3 " — "	" 1884 " . . .	2 " 50 "
" 1855 " . . .	2 " 35 "	" 1870 " . . .	1 " 40 "	" 1885 " . . .	1 " 80 "
" 1856 " . . .	2 " 45 "	" 1871 " . . .	2 " — "	" 1886 " . . .	2 " 30 "
" 1857 " . . .	2 " 85 "	" 1872 " . . .	3 " 20 "	" 1887 " . . .	2 " 50 "
" 1858 " . . .	2 " 40 "	" 1873 " . . .	3 " 30 "	" 1888 " . . .	4 " 20 "
" 1859 " . . .	2 " — "	" 1874 " . . .	2 " 30 "	" 1889 " . . .	3 " — "
" 1860 " . . .	1 " 70 "	" 1875 " . . .	2 " — "	" 1890 " . . .	2 " 70 "
" 1861 " . . .	1 " 50 "	" 1876 " . . .	1 " 50 "	" 1891 " . . .	3 " — "
" 1862 " . . .	1 " 40 "	" 1877 " . . .	1 " — "	" 1892 " . . .	5 " — "
" 1863 " . . .	1 " 40 "	" 1878 " . . .	2 " 30 "	" 1893 " . . .	3 " — "

Rocznik 1893 będzie można dostać dopiero wtedy, gdy wyjdą skorowidze do wydania w odpowiednim języku.

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 aż do 1893 włącznie dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zginęły lub doszły niezupełne, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dosylane będą tylko za opłatą należycieści handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.).

Ponieważ wszystkie roczniki 1849 aż do 1893 włącznie wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach (1870 aż do 1893) włącznie są całkowicie uzupełnione, przeto począwszy od roku 1894 będzie można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.) i tym sposobem uchylona została trudność uzupełnienia zdefektowanych roczników Dziennika ustaw państwa a zarazem ułatwione zostało zestawienie materyj jednego rodzaju rozrzuconych w rozmaitych rocznikach.